

[Tinning]

må have dette her ind i den samlede prioritering. Det er dog ikke sådan, at vores bemærkninger skal forstås i den retning, at vi ligefrem væmmes ved indsamlinger, eller at vi synes, det er en god idé, at de forsvinder. Sådan er det egentlig ikke. Vi synes, det er fint, at handicaporganisationerne viser sig i gadebilledet. Vi har ikke noget principielt imod indsamlinger, og vi har da egentlig heller ikke noget imod, at organisationerne går og tigger penge, men jeg vil gerne sige til fru Pia Kjærsgaard, at det er det, vi mener de gør, for de mennesker har brug for nogle penge til at tilfredsstille nogle af deres behov, men de har ikke de penge, og de får ikke de penge fra det offentlige, altså må de gå ud på gaden og tigge dem – i princippet på samme måde som en hjemløs mand må tigge 10–12 kr. for at få en seng for natten nede omkring Istedgade, der ikke ligger så langt herfra.

Sådan er det, og det har vi bare noteret os at det er; der ligger ikke i det, at vi synes, det er så forfærdeligt, at de må samle penge ind. Det, der ligger i det, er, at vi synes, der er en lidt for skæv vægtning i dag; handicaporganisationerne er tvunget til at bruge en alt for stor del af deres kræfter på bare at holde sig i live, på bare at få samlet penge, tigget penge, hvad man nu vil kalde det, ind til de mest nødvendige aktiviteter. Derfor synes vi egentlig i princippet, det ville være fint, hvis staten sikrede et egentligt grundlag for organisationernes eksistens.

Det kan vi forstå at der ikke er parlamentarisk mulighed for – ikke for tiden i hvert fald – og så synes jeg, vi skal diskutere, om vi nærmere kan præcisere nogle områder, som også fru Hanne Severinsen var inde på, opgaver af politisk karakter, oplysningsopgaver, eller hvad det nu kan være, altså det, vi har kaldt tilskud til foreningsaktiviteter af den ene og den anden slags, men altså ikke til driften, eller tilskud til forskellige handi-cappolitiske aktiviteter, hvor vi kunne sige: dér er der måske brug for at give en lidt kraftigere støtte, end vi gør i dag.

For det er jo sådan, som også fru Pia Kjærsgaard var inde på, at man både i Sverige og i Norge har en ret omfattende støtte. I Sverige er man endda gået så vidt, at man lige har taget skridt til at forhøje støtten, der lå på ca. 41 mill. kr. – svenske endda – til ca.

49 mill. kr. i år, og det er jo trods alt en noget anden størrelsesorden.

Men jeg vil gerne sige tak for modtagelsen. Jeg forstår, vi næppe kommer igennem med en driftsstøtte, men der er måske åbnet for at give nogle løft på forskellige andre områder, set ud fra en samlet prioritering, og det er jo heller ikke så dårligt endda.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om finansieringsmæssig neutralitet mellem revalidering og førtidspension for handicappede.

Af Tinning (VS) m.fl.
(Fremsat 11/2 86).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Regeringen er opmærksom på, at en finansieringsmæssig ligestilling mellem revalideringshjælp og førtidspension vil kunne modvirke en eventuel tendens til, at handicappede indstilles til førtidspension.

Jeg tror bare ikke, at man kan betragte revalideringshjælp og førtidspension isoleret fra andre sociale ydelser. Revalideringshjælp efter bistandslovens § 42 hænger således nøje sammen med den almindelige kontanthjælp efter § 37, og det vil medføre brud på neutralitetsprincippet inden for kontanthjælpsområdet, hvis der indføres en højere refusions-sats på revalideringshjælpen, mens man be-